

JOSIP VANDOT:

Kekec na hudi poti.

Planinska pripovedka.

(Dalje.)

10.

Dolgo bi še bil Kekec javkal na svoji skali, da se ni hipoma ozrl tja v zeleno dolinico. Gledal je in gledal, a kočje divjega moža ni mogel zagledati nikjer. Videl je beli prod, pa tudi gorski potok je videl in je še celo slišal njegovo šumenje. A domovanja divjega moža ni videl nikjer. Samo kamenit zid je videl, in tisti zid je segal od proda pa do samih strmih sten skalnate gore. Visok je bil zid, in Kekec je bil prepričan, da ga ne more nikdar preplezati. Pa se je Kekec čudil in je ugibal, čemu vse to? In ugibal je, kaj pač stoji kamenita kočja. Pa naj je ugibal in gledal še tako, kočje vendarle ni videl nikjer. — Naposled se je naveličal ugibanja in iskanja. Pogled mu je hitel preko zelenih gozdov in mu je obvisel na polju, ki se je širilo onkraj gozdov. In kar hipoma je Kekec zavriskal in je pričel vihteti svoj klobuček, zakaj tam sredi polja je zagledal domačo vasico. Bele hišice je videl; sredi njih pa se je dvigal rjaví zvonik farne cerkve. Kekec je kar poskočil na noge in je strmel in vriskal. Gilej, saj ni daleč do doma. O, samo dobro uro hodá, pa je doma pri materi in Kezi. A kaj pomaga vse to, ko pa mora služiti pri divjem možu, ki ga ne izpusti izlepa. Še tri dni mora služiti in še tri dni ne more domov.

Kekec je postal žalosten, da je povsíl glávo. Iz žepa je privlekel svojo ljubo piščalko, da bi si zapiskal v svoji žalosti. A pri tem se je ozrl na sosedne snežnike, ki so se dvigali strašno visoko proti nebu. Videl je bele,

navpične stene, ki so se svetile v solnčnih žarkih; videl je grozne prepade, ki so zijali pod tistimi stenami, in mraz ga je stresel že pri sami misli na nevarnosti, ki prežé na človeka na tistem strašnem skalovju.

»Kaj ni ta gora Škrlatica?« je dejal Kekec in je še vedno strmel na tiste pečine, ki so se dotikale naravnost modrega neba. »Resnično — to je Škrlatica, in na Škrlatico mi še nihče priplesal. O, in kako tudi? Niti jaz bi se ne upal, niti jaz, ki se ne bojim divjega moža Prisanka. In tam doli je log, zeleni log Vile Škrlatice. Kaj, če bi jo poklical, da mi da cekin? Za cekin pa si kupim citre. In sviral bom, od jutra do mraka bom sviral... Kaj, če bi jo res poklical?«

In Kekec se ni dolgo pomišljal. Že je vtaknil piščalko v usta in že je hotel zapiskati. A tedaj je pogledal še enkrat na strašne stene visoke Škrlatice in je vzel piščalko iz ust. Pa se je začudil, na glas se je začudil. Zagledal je tam nad ozko planotico, pokrito z belim snegom, nekaj črnega, ki se je plazilo po gladki, navpični steni. — »Ali je to divja koza ali kali?« je pomislil Kekec in je pogledal še natančneje na divjo Škrlatico. In tedaj je spoznal, da se tam ne plazi divja koza, ampak človek. — »Ovbe!« je izpregovoril Kekec na glas. »Pa kdo se plazi tam gori? Kdo je tako pogumen? Ovbe! Omahnil bo, pa se bo prekotalil v globočino!«

A človek tam gori se je plazil naprej. Iz daljave se niti razločevalo ni, ali je velik ali majhen. Samo to se je videlo, da je človek. Počasi, počasi se je plazil po steni in se je ustavil tuptam, kakor da bi se hotel oddahniti in spočiti od truda in navora. A potem je plezal spet dalje, počasi, počasi kakor polž.

Kekcu so se naježili lasje na glavi, ko je gledal to vratolomno plezanje. »Prekotali se, resnično se prekotali,« je ponavljal vedno in vedno v svojem strahu. »O, ti tepec, ki plezaš po Škrlatici! Kaj ne veš, da še nihče ni prišel do vrha? Prekotališ se, prekotališ...«

Človek tam na Škrlatici je ravno preplezal steno. Obstal je za tremitek na visočini; a potem je izginil kar hipoma. — »Ha, kaj se je prekotalil?« je vprašal Kekec, in mraz ga je stresel. Še natančneje je pogledal v skalovje, a tedaj je spet zagledal človeka, ki se je že plazil po drugi steni. To pa je razjezilo Kekca tako, da je kar stisnil pesti in je zavpil: »Ali mi greš nazaj, tepec? Kaj se plaziš tam gori? Ali ne vidiš, da se prekotališ? O, tepec, tepec, ki hočeš na Škrlatico, kamor se ne upa niti Kekec, ki je dvakrat premikastil divjega moža Prisanka... Ali mi greš nazaj!«

A človek tam gori ga ni mogel slišati, ker je bil predaleč in previsoko. Kekec je videl zdaj, da se tisti tepec ne premika več počasi, ampak naglo, naglo, kakor da bi se mu mudilo. Kar zagomazelo mu je po hrbtu, in nič več ni mogel gledati tistega drznega plezanja. Obrnil se je vstran in si je zakril oči z rokami... Ko se je nekoliko pomiril, se je ozrl spet tja gor na Škrlatico. Zagledal je človeka že vrhu stene. Stal je mirno tam, kakor da bi počival po trudapolnem potu. A že se je obrnil in je pričel plezati navzdol.

»Ha, kaj ti nisem rekel, da ne prideš nikamor?« je zavpil Kekec in se je oddahnil. »O, nihče ne pride na Škrlatico, nihče! Samo Kekec bo prišel nekega dne, samo Kekec, ko doraste in bo močan kakor divji mož Prisanek... Le hitro nazaj, ti tepec, in pazi, da se ne prekotališ!«

Kekec je skočil s skale in je zavriskal. A tedaj je zabrlizgnila nedaleč tam na obronku divja koza in se je zaprašila preko snežišča. — »O, joj!« je zavpil Kekec in je pričel teči za njo. A divja koza je bežala kakor blisk. Hitela je po skalovju in je kar hipoma izginila med razpokami. Ves upehan je obstal Kekec onkraj snežišča in je gledal po skalah. A divje koze ni videl več. Pa je pričel spet javkati in stokati. Z lepimi besedami je klical kozo nazaj. A koza ga ni poslušala, pa tudi vrnila se ni. — »Dve sta mi že ušli,« je javkal Kekec, ko se je vračal k svoji skali. »Dva dni več bom moral služiti divjemu možu. Bog ve, koliko mi jih uide še danes? In jutri in pojutrišnjem... O, nikoli ne bo konca moje službe, o, nikoli!«

Ves obupan je sedel na skalo in se je nakremžil. A tedaj se je domislil človeka, ki je bil lezel na Škrlatico. Ozrl se je na divje pečine in je zagledal človeka, ki se je plazil že globoko doli pod planotico. Kar nenadoma mu je izginil izpred oči, zakaj splazil se je bil v globok žleb, ki se je vil med skalovjem prav dol do zelenega rušja. — »O, ni se prekotalil!« se je zasmel Kekec, ker je bil vesel, da se ni dogodila nesreča. »Še o pravem času je slišal moj glas, pa se je vrnil. Kaj hoče na Škrlatici? Saj ne pride do vrha, nihče ne pride do vrha. Samo Kekec lahko pride, samo Kekec, ki je že dvakrat premikastil divjega moža Prisaneka. Pa mora pasti zaradi tega divje koze, te preklicane koze, ki bi jih najrajši podavil!«

Kekec se je zasmel še enkrat in je pogledal na Škrlatico. Še enkrat je zagledal predrznega človeka. Ravničar je priplezal iz globokega žleba. Toda hipoma je izginil med gostim rušjem, in Kekec ga ni videl več.

Kekec se je zleknil po skali. Prijetno ga je ogrevalo solnce, ki se je smejala z modrega neba. Smrtna tišina je vladala med divjim skalovjem. Čulo se je samo prtajeno šumenje gorskega potoka, ki je tekel tam doli med kamenitini prodom. Kekec se je solnčil kakor martinček. V ustih mu je tičala njegova lepa piščalka, in Kekec je piskal. Svoje najlepše pesmi je piskal, pa je pozabil na divjega moža in na svojo težko službo...

Tam doli pod Škrlatico pa je tekla skozi rušje deklica. Na vso sapo je hitela proti zelenemu logu, ki se je dvigal lepo in prijazno onkraj rušja. V roki je držala velik in rdeč mežikelj. Tuhtam ga je pogledala in se je nasmejala. — »Pa sem ga le utrgala!« je rekla tedaj. »O, huda je bila pot preko tistih groznil skal! A vendarle sem prišla do mežikeljina in sem ga utrgala. Pa bo zdaj Vila ozdravela...«

Bila je Jerica, ki jo je bil videl Kekec na Škrlatici. V ranem jutru je zapustila Vilin dvorec, pa je splezala na goro. Strašne so bile skale in prepadi tako grozni! A Jerica jih je premagala, pa se ni bala. Kadar se je pričela tresti nad strmim prepadom, pa se je kar pokrižala in je poklicala svojo mamico iz nebes. In mimil jo je strah, in nič več se ni tresla.

Tako je našla visoko tam gori na mrzli steni rdeči mežikelj, in zdaj ga nese bolni Vili, ki jo gotovo že težko čaka doma.

In Jerica je tekla še hitreje skozi rušje. Stopila je v hladni log, kjer je prepevalo tisoč in tisoč glasnih ptičev. Iz za zelenja se je zasvetil beli dvorec, in Jerica je stekla preko žive trate. Stopila je v vežo in je prišla vsa zasopla in znojna v krasno sobo, kjer je ležala na beli postelji bolna Vila Škrlatica.

»Našla sem ga in sem ga utrgala,« je zasopla Jerica in je dvignila roko z rdečim mežikeljnom. »Ali ga vidite, gospa?... Prinesla sem ga...«

Vila se je dvignila v postelji in se je nasmehnila. S tresočo roko je prišla rdeči mežikelj in ga je pritisnila k ustom. Kri ji je šinila v blede obraz. Beli lasje so se zasvetili in so postali zlati. Jerica jo je gledala in je strmela. Gledaj, saj ni videla več postarne gospe, ampak mlado deklico, ki se ji je smehljala, o, tako lepo smehljala! — In čudila se je Jerica, tako dolgo čudila, dokler je ni poslala Škrlatica v kuhinjo po vode. Ko pa se je vrnila, je zagledala Vilo že popolnoma zdravo. Stala je pri oknu. Oblečena je bila v belo obleko, in na glavi je nosila šapelj, ki je bil zlat in se je svetil. Vila je bila tako krasna in lepa, da je Jerica kar obstala in sklenila roke.

A Vila je stopila k njej. Prijela jo je za roke in jo je odvedla k mizi. Sedla je na mehki stol in je pritisnila deklico k sebi. Poljubila jo je na lice in jo je gladila po razmršenih laseh. — »Zlato dete si ti, Jerica!« je govorila Vila. »O, kako naj se ti zahvalim za to, da si mi prinesla zdravila in si tvegala svoje mlado življenje? In s čim naj ti poplačam, Jerica?«

Jerica se je še tresla od napora, ki ga je prebila na strmi gori. Trudna je bila, da se je le še komaj držala pokonci. A vendar se je še premagovala. — »O, saj ni bilo hudo, saj ni bilo hudo,« je odgovarjala. »Kaj tisto! Samo če najdem spet Kekca in Tinko, pa sem zadovoljna... Saj ste mi obljubili sinoči, da ju poiščete. Tega vas prosim tudi danes. Mačeha se bo žalostila in obupovala. A mačeha je ubožica, ker je bolna...«

»Poiškala bom Kekca in Tinko,« je odvrnila Škrlatica. »Le bodi brez skrbi! Še danes ju poiščem in ti povem potem vse. Nemara sta že doma pri materi.«

Jerica je še slišala te besede. A potem se je pričela tresti tako, da ni mogla več stati na nogah. Pred očmi se ji je naredila tema. A še se je hotela premagovati. Z rokami je zakrilila, da bi se oprijela mize. A bila je preslaba in zdrknila je na tla. In tedaj so jo zapustile vse moči. Oči je zaprla, pa ni vedela več, kaj se godi okrog nje.

Vila se je sklonila k njej in jo je rahlo dvignila. Sedaj šele je zapazila, kako je deklici obleka vsa raztrgana in roke vse razpraskane in krvave. Pa se je Vila bridko nasmehnila. Še enkrat je poljubila Jerico na rdeči, od solnca ves ožgani obraz in jo je ponesla na rokah v sosedno sobo. Tam jo je slekla in jo je položila na belo, mehko posteljo. Pogrnila jo je z lepo odejo in je sedla kraj postelje na stol.

~ JERICA JE SKLENILA ROKE ~

In Jerica je spala, dolgo je spala in se ni prebudila niti enkrat... Ko je odprla oči, je pričela gledati vsa začudena okrog sebe. Bila je sama v sobi. Globoka tišina je vladala kroginkrog. Čulo se je samo pritaženo petje ptičev, ki so prepevali zunaj po samotnem, gorskem logu. In Jerica se je čudila in v prvem trenutku niti vedela ni, kje pravzaprav biva. Toda polagoma se je domislila vsega. In tedaj jo je bilo sram, da ji je postalo slabo. Sram jo je bilo Vile, in zato je kar skočila s postelje in se je naglo opravila. Oblekla si je svojo raztrgano obleko in svoje težke, nakovane črevlje. Sedla je na stol in je čakala, ker se ni upala iz sobe. Samo enkrat je stopila tja k oknu, da bi videla, če še sijje solnce. Odgrnila je težko zaveso, pa je videla, da se bliža solnce že visokim goram. Nato je sedla na stol in je čakala. Spanje ji je bilo prineslo spet vse moči, in Jerica se je čutila čilo in zdravo.

Toda dolgo ni čakala. Hipoma so se odprla vrata neslišno, in v sobo je stopila Škrlatica. Nasmejala se je deklici, ko jo je zagledala že pokonci. »O, ali si že vstala?« je govorila Škrlatica. »Glej, glej — kako hitro si vstala!«

Jerica je povесila glavo in je postala vsa rdeča. A Škrlatica je že stopila k njej in jo je pričela božati po licih. — »Le nikar se me ne boj!« ji je govorila in se je prijazno smehljala. »Nisi se me bała, ko sem ležala bolna na postelji. Zato se me pa tudi zdrave ni treba baťi. Saj nisem hudobna. Še nikomur nisem storila nič žalega. Ali pa tudi veš, kdo sem jaz? Ali veš, Jerica?«

Deklica je dvignila glavo in ji je pogledala v krasni obraz. »Škrlatica ste, gospa, Vila Škrlatica ste,« je odgovorila tiho in je spet povесila glavo. A tedaj jo je dvignila Vila Škrlatica, kar na roke jo je dvignila in jo je poljubila. — »Da, Vila Škrlatica sem,« je rekla. »Pa zato se me nikar ne boj! Veš, jaz sem tvoja prijateljica. Vsekdar ti bom hvaležna, ker si mi pomagala v bridki sili in si tvegala zame življenje. Ali se me bojiš, Jerica? Povej mi lepo, ali se me bojiš?«

Jerica se je nasmejala. — »O, ne bojim se vas, resnično se vas ne bojim,« je odgovorila. »Saj vas imam rada... Če hočete, grem še enkrat na visoko goro po mežikeljne...«

»O, tega ne bo treba več,« je rekla Vila in jo je postavila mrazaj na tla. »Veš, jaz zbolim samo vsakih sto let enkrat in sem potem bolna vse leto, če mi dobra duša ne prinese tistega rdečega mežikeljna s skal. Zdaj bom spet zdrava in vesela dolgih sto let. Zato mi ni treba več tistega mežikeljna.«

In Vila je prišla Jerico za roko. Odvedla jo je v drugo sobo in jo je umila tam z mrzlo vodo. Lepo jo je počesala in jo je oblekla v belo obleko, ki jo je vzela iz velike omare. Obula jo je v bele, žametne čreveljčke in ji je zavezala dolge lase s svileno pentljo. Jerica se je kar tresla radosti, da ima novo, lepo obleko. Obrazek ji je kar žarel, pa tudi sram jo je bilo, ker ni imela še nikoli take obleke. Niti v zrcalo se ni upala pogledati, ko ji je velela Vila, naj pogleda, kako je lepa. Naposled pa se je

vendarle pogledala. Pa se je začudila, da je kar sklenila roke. Videla se je v velikem zrcalu, od nog do glave se je videla, pa skoro same sebe ni mogla spoznati. Oj, bila je lepa, tako lepa, da se je Jerica sramovala sama sebe. Zato je povesila oči. Bila je vsa rdeča in se ni upala več pogledati v zrcalo.

Škrlatica se ji je smejala in ji je ravnala zlate lase. — »Ali vidiš, Jerica?« je govorila Škrlatica. »Ali vidiš? Pa si zdaj lepa, o, še lepša kakor jaz. Da bi te videla zdaj mačeha, pa bi te ne spodila več od doma. Ne upala bi se, Jerica, prav res bi se ne upala.«

Nato jo je odvedla v veliko izbo; sredi nje je bila miza pogrnjena z rdečim prtom. Miza je bila polna najslajših jedi, da se je kar šibila. Škrlatica je posadila Jerico kraj sebe za mizo, in pričeli sta jesti tiste sladke in dobre jedi. Vila je pripovedovala mnogo, mnogo med jedjo. Pa tudi o Kekecu in Tinki je pripovedala. Popoldne ju je iskala krog po gozdu in je našla njune sledove, ki so držali naravnost do kamenite hiše divjega moža Prisanka. A ker ima mož svojo domačijo ograjeno z visokim zidom, preko katerega ne more nihče, ni mogla k divjemu možu. Poklicala ga je k zidu, in mož ji je povedal, da sta Kekec in Tinka v njegovi hiši.

»Ovbe!« je zaklicala Jerica in se je prestrašila, da ji je padla žlica iz roke. »Pojede! ju bo divji mož. Kekeca in Tinko bo pojedel... O, pomagajte, gospa! Lepo vas prosim, pomagajte!«

»Ne boj se, Jerica!« jo je tolažila Škrlatica. »Saj Prisanek ne stori nič žalega Kekecu in Tinki. Lepo ju bo gostil nekaj dni. Potem pa ju izpusti domov. Le verjemi mi, Jerica! Saj poznam Prisanka in vem, da ne stori nikomur nič žalega. Čuden mož je in godrna vedno. Vsako leto podre na enem kraju svoje zidovje. Kdor pride tisti dan v njegovo hišo, se mu godi dobro. Ravno včeraj je podrl zidovje, a danes ga je že spet zgradil. In ravno včeraj sta zašla Kekec in Tinka k njemu. Zato pa se jima bo dobro godilo.«

Jerica ji je verjela in se je potolažila. Škrlatica pa je še pripovedovala o divjem možu Prisanku. Da, čuden mož je in močan, da z eno roko izruje najvišjo bukev. V lepem prijateljstvu sta živela nekoč Prisanek in Škrlatica. Vila je hodila vedno in vedno tja v dolino, pa je pomagala ljudem, ki so jo klicali v svojih silah in potrebah. Vse jim je storila; pomagala jim je na polju in doma; pomagala je ubožnim in bolnim. A to je jezilo divjega moža. Vedno in vedno ji je govoril, da jo ljudje izkoriščajo in jo kličejo na pomoč tudi tedaj, ko bi jim ne bilo treba. A za hrbtno se ji posmehujejo, ker je tako milosrčna in dobra. In ljudje naposled niso hoteli več delati. Potuhnili so se, pa so poklicali k vsakemu delu Vilo Škrlatico. V svoji milosrčnosti je bila Vila tako kratkovidna, da ni opazila tega. Pa je napravila ljudem vse... To je divjega moža Prisanka tako razjezilo, da je prihrumel v svoji jezi k njej. Vse ji je povedal, vse o potuhnjenih ljudeh, ki se norčujejo v vasi iz Vile Škrlatice. A Vila mu ni verjela in se mu je smejala... Pa je udaril Prisanek z ного ob tla, pa je rekel: »Ker si taka in ker si slepa, pa ti odpovem prijateljstvo. O, Vila Škrlatica! Vi-

sok zid postavim med tvojo in svojo lastjo, in preko tega zida ne pride nihče. Niti ti, Vila Škrlatica! Kadar pride živa stvar skozi ta zid, takrat pridem k tebi. A prej gotovo ne, ker si tako lahkoverna in slepa!« — Še enkrat je udaril mož z nogo ob tla, potem pa je šel razjarjen in jezen. In še tisti dan je ogradil svoje domovanje z visokim zidom.

Vila Škrlatica ga ni več videla. Pa tudi njej so se odprle tiste dni oči in je spoznala, kako so jo zlorabljali ljudje. Silna jeza jo je navdala, in tisti dan je prisegla, da ne pomaga živemu človeku več. Zaprla se je v svoj dvorec in nič več ni hodila v dolino. Pa so jo klicali ljudje: »O, pridi, Vila Škrlatica! V sili smo in potrebi. Pomagaj nam!« — A Škrlatica jih ni slišala in od tistega dne ni pomagala nikomur več. Niti onemu, ki je bil v resnični potrebi. Tuintam je stopila k visokemu zidu in je zaklicala: »Oj, pridi, Prisanek! Lahko podereš zdaj svoj zd, ker ne maram več pomagati ljudem. Hudobni so ljudje in so me imeli za norca. Oj, Prisanek! Ali slišiš?« — A Prisanek je samo godrnal za zidom. — »Še ni prišla živa stvar skozi zid. Hodi, Škrlatica, in me pusti pri miru!« — Tako je zavpil divji mož Prisanek in je odšel v svojo hišo.

Tudi danes je bila pri zidu in je poklicala Prisaneka. — »Oj, Prisanek!« je zaklicala. »Mežnarčev Kekec in Tinka sta pri tebi. Iskala sem ju po gozdu in sem našla sled, ki drži naravnost v tvojo hišo. Oj, Prisanek! Izpusti ju, ker ju išče sestra, ki je resnično dobra deklica. Ali slišiš? — Oj, Prisanek! Izpusti ju, pa ju izroči meni!«

»Hm, kaj kričiš spet?« je zagodrnal mož onkraj zidovja. »Daj mi že enkrat mir! Da, pri meni sta Kekec in Tinka. Izpustim ju, kadar se meni poljubi... Ni še šla živa stvar skozi moj zid. Zato nočem imeti opravka s tabo, Vila Škrlatica!« — Mož je zagodrnal še nekaj, potem pa je odšel v svoje domovanje...

To in še mnogo drugega je pripovedovala Vila Škrlatica Jerici. In Jerica jo je poslušala in se je čudila. Pa jo je skrbelo, kaj bo s Kekcem in malo Tinko. O, za Kekca se ni bala. Prepričana je bila, da Kekec ni žalosten in pirt. Hm, nemara sedi lepo v hiši divjega moža in piska na piščalko svoje najlepše pesmi. Pa še mari mu ni divjega moža, ki godrna tam za mizo in ga grdo gleda. Za Kekca se Jerica ni bala; bala se je samo za ubogo Tinko. Gotovo joče ubožica in kliče mamico na pomoč. Še v sanjah joče in izteza svoje male nočice... Tako je mislila Jerica in je bridko vzdihnila.

Škrlatica jo je pogledala, pa je vedela, zakaj Jerica zdihuje. — »Pojdiva!« je rekla po jedi. »Greva v zeleni gaj in odtam do zidovja, ki obdaja Prisanekovo domovanje. Pokažem ti vse, in nemara se mi posreči zdaj, da omečim divjega moža.«

In šli sta. Po lepi poti sta šli, po mehkem mahu skozi senčnati log. Solnce je stalo tik nad belimi snežniki, in njegovi zadnji žarki so poljubljali tiho zagorsko dolinico. Od vsepovsod so se oglašali glasni ptiči in so peli svojo veselo, drobolečo večernico. Lahek veter je pošumeval med zelenim listjem, da je drhtelo in pélo s tihim glasom. Prijeten, sladak vonj

se je razlival po vsem logu. Saj so rasli na vsaki trati gosti grmi rdečega ravšja, in ob potu so bili vsepovsod nasejani gorski nageljni in so dehteli, dehteli...

Škrlatica in Jerica sta molčali vso pot. Iz loga sta prišli na beli prod in do šumečega gorskega potoka, ki se je penil med kamenjem in skalovjem. Preko ozke brvi sta šli čez potok in sta zavili v gosto rušje, ki se je širilo onkraj proda prav do snežišča pod belimi stenami. In kar hipoma sta stali pred visokim, visokim, kamenitim zidom in nista mogli naprej.

»Ali vidiš?« je izpregovorila Vila Škrlatica. »To je Prisankov zid, in preko tega zida ne pride nihče. Niti jaz, ki sem Vila. Onkraj tega zida stoji Prisankovo domovanje. Tam sta Kekec in Tinka... Še enkrat pokličem Prisanka in ga poprosim za tvojega bratca in sestrico. Toda ti ne smeš ostati tukaj, zakaj Prisaneke zavoha takoj človeka. Pa ga ne bo, in naj ga kličem še tako.«

Jerica se je odstranila molče. Šla je ob zidu daleč, daleč. Šele tam ob snežišču se je ustavila. Sedla je na kamen, pa je mislila na Kekca in Tinko. Na mačeho je mislila, ki zdaj doma zdihuje in joče po izgubljenih otrokih. In Jerici je postalo v srcu hudo, tako hudo, da so ji stopile gorke solze v oči. O, kako naj reši Kekca in Tinko? Kako naj ju privede domov in kako naj razveseli ubogo mačeho? O, kako? Ko pa niti Vila Škrlatica ne more pomagati?

Jerica je vzdihnila in je povescila glavo. A hipoma je vstala, pa je jela poslušati. Preko visokega zidu so se oglasili neki čudni glasovi. In ti glasovi so prihajali vedno razločnejši in so se vedno bolj bližali. Že je razločila piskanje piščalke. Že je spoznala veseli glas, ki je prepeval radostno pesem:

»Pastirček na gore gre,
poje gredé,
vriska po gorah tam:
holadijé...«

»Kekec!« je zavpila Jerica na ves glas. »Ali me slišiš, oj, Kekec?« — Glas onkraj zida je utihnil, toda samo za trenutek; zakaj že v naslednjem hipu je zavpil Kekec preko zida: »Hoho — slišim, slišim... Pa kdo me kliče?«

»Jerica sem, Jerica!« je odgovorila deklica vsa vesela. »Kako se ti godi, Kekec? Kaj dela Tinka? Povej mi brž, Kekec, povej mi brž!«

Kekec se je zasmel onkraj zida. »Kako se mi godi? I, nu — divje koze pasem pri Prisanku. A divje koze so zverjad, ti rečem, Jerica! O, naša Keza je res prav pohlevna stvar. Nikoli več je ne bom zmerjal, nikoli več... Tri koze so mi ušle danes, sam Bog ve, kam. Pa bom moral služiti Prisanku pet dni. Dva zato, ker sem ga dvakrat prav hudo premikastil; tri zato, ker sem mu izgubil tri koze... O, to bo robantil v hiši! Pa se ga ne bojim, naká, ne bojim se ga. Le naj poizkusi! Pa prasnem spet vanj in ga premikastim...«

In Kekec se je zasmel vnovič. Jerica pa je v svojem strahu kar sklepała z rokami. A Kekec je nadaljeval: »Ni mi hudo drugače. Veš, Prisaneč zna skuhati dobre žgančke, da le kaj! Pa mi je dobro... Lepo pretolčem teh pet dni pri njem, a potem se vrnem s Tinko domov. Da ne pride še več dni zraven, za to bom že preskrbel. Saj sem Kekec, a Kekcu je mogoče vse. Še celo divjega moža sem zmikastil, pa bi se bal? Naka... Veš, Jerica, Tinka si je zvinila nogo. Zato ne more domov. A Prisaneč jo ozdravi. Saj je rekel davi tako. Na postelji leži, a poleg nje bela mucika. In mucika mijavkca, in Tinka se smeje, pa ji je dobro... A ti, Jerica, kaj delaš tu? Kaj nisi šla čez gore k teti Nežari? Ha, Jerica?«

»Iskala sem vaju, o, ves dan iskala,« je odgovarjala Jerica. »Pa sem zašla k Vili Škrlatici in sem zdaj pri njej. O, Kekec! Zakaj me nista počakala na senožeti, kakor sem ti naročila? Pa bi ne bilo te žalosti in bridkosti... Divji mož bo vaju obdržal za vedno za tem zidovjem. Saj je rekla Vila Škrlatica, da divji mož tako dolgo ne podre zidovja, dokler ne pride živa stvar skozenj.«

»Hm, da,« je rekel Kekec. »Živa stvar, praviš, Jerica? Ne boj se! Če se drugi ne bo splazil skozi zid, se bo pa Kekec gotovo, o, gotovo! Le meni verjemi! — Toda beži, Jerica! Prisaneč prihaja — beži, Jerica...«

Jerica se je potuhnila, pa je naglo hitela skozi rušje. Tam doli se je ustavila, pa je poslušala. A nič več ni slišala Kekčevega glasu. Globoka tišina je ležala po gorskem svetu. Vrhovi orjaških snežnikov so goreli vseokrog v večerni zarji. Mrak je legel na ozko dolinico, in mir, večerni mir se je smehljaj povsod, kamor je pogledalo oko... Jerica je gledala še vedno na visoki zid, kakor da bi čakala, kdaj se prikaže vrhu njega Kekec. A Kekca ni bilo. Samo Vila Škrlatica je prišla k njej in jo je prišla za roko.

»Pojdiva domov!« je rekla in se je nasmehnila. »Dolgo sem klicala Prisanka; a ni se oglasil. Niti njegovega godrnjanja nisem slišala... Pa to ne dene nič. Le bodi brez skrbi, Jerica!«

Jerica se ji je nasmehljala, pa ji je povedala vse, kar ji je ravnokar pravil Kekec. — »Ali vidiš«, je dejala Škrlatica. »Saj sem ti rekla, da ne bo nič hudega. Lepo odpase Kekec svojih pet dni, in v tem času se ozdravi Tinki noga. Pa ju tedaj Prisaneč izpusti, in vrneta se lepo domov...«

»Da, Kekec in Tinka se vrneta domov,« je zavzdihnila Jerica žalostno. »A jaz ne smem domov, ker me je zapodila mačeha od hiše... A rada bi bila doma. Saj počiva tam blizu mamica. V grobu počiva in je sama, tako sama... Pa niti rožic ji ne bo sadil nihče več na grobek, ker mene ne bo več doma...«

In Jerici je postalo v srcu tako hudo, da je na glas zajokala. A Vila jo je pričela božati po laseh in jo je tolažila z lepimi besedami. Za roko jo je držala in jo je vedla skozi rušje. Preko brvi jo je vedla v samotni, dehteči log, kjer se je svetil sredi večernega mraka njen krasni dvorec...

(Dalje.)

